

V tomto díle s námi budete moc křižovat Jihoafrickou republikou

Rovněž tento díl bude takový svižnější, abychom doběhli renonc co tu vznikl.

2.5. sobota

Ráno jsme se vzbudili před domem, kde bydlí náš nový milý známý, tedy Vic. Ráno jsme čekali na jeho mechanika s nímž jsme se předešlého večera dohodli na tom, že nám zavaří ty největší d'oury, co se nám udělaly v rámu, v podvozku, v karoserii, ve dveřích a vlastně všude, chudák Jahůdka má teď skoro víc děr než toho kolem děr.

Mechanik nedorazil v domluvených osm, ani v devět a v deset už jsme to vzdali a udělali si odpočinkový den. Vlastně celý pobyt v Jihoafrické republice měl být, má být takovou dovolenou, odpočinkem, nabíráním sil na další těžkou cestu, chtěli bychom dát sebe a především Jahůdka do parády. Relax v nedaleké modré laguně, krátko střižená tráva, obrovská pláž, velké množství rybářů, ještě větší počet picnikářů a grilování chtivých masožroutů. Durban je jedním z těch měst, v kterém žije nejvíce Indů, o trochu méně černochů a opět tak pět deset procent afričanů jak si říkají běloši, i když dle mě jsou afričani spíš ty tmavší, ale nebudu v tom dělat medlu.

Obrovská indská komunita proměňuje celou lagunu ve velký zábavný park, přijíždí i pojízdné prodejní stánky s indskými dobrotami, oblečením a vlastně vším možným, odjíždíme před desátou a vůbec žádný náznak utěšování onoho veselí se neděje. Parking a přespaní na Shellce.

Moudro z knih: Vaše zdraví se zlepší, jakmile si přesanete dělat starosi.

3.5. neděle

Zvolna jsme vstali. Slunko nás vyštípalo z pelechu. Na hlavní silnici kolem pumpy probíhal cyklistický závod, nějaký okruh kolem města, takže se stejně nedalo vyjet z pumpy, tak sem se vrhl do výměny zadních tlumičů, za nové zakoupené super tlumiče a pružiny super tvrdé akorát na váhu Jahůdky.

V půlce mé výměny, kterou sem nikdy takhle sám nedělal, ale nejsem žádné blb, abych to přeci nezvládl, přijel na obhlídku, mezi cyklisty ve svém novém modelu eskového medáka sám pan majitel čerpačky se svým kolegou. Chtěli si povídat, tak já s umazanýma rukama a Terka s umazanou pusou jsme si začali povídat. Opět přínosné a zajímavé a opět nám to rozšířilo vědomí o tom jak to tady je.

Majitel i jeho kolega jsou arabové, v okolí mají několik dalších čerpaček, moc obdivovali náš výlet a s určitým nepopřeným moudrem pravili, že poznávání a vlastní zkušenost všeho je tou nejdůležitější věcí, co bychom v životě měli dělat a udělat. Oba si pak stěžovali na zhoršující se situaci v JAR, na zvyšující se napětí, obrovskou lenost černochů, nechuť pracovat a pouze jen brát a na jejich zvyšující se agresy vůči všem ostatním menšinám. Při oné smršti upřímnosti oba velcí šéfové byli tak trochu přikrčení a ve střehu před tím, aby je někdo z deseti poflakujících se černých zaměstnanců neslyšel a pochopitelně nedal k soudu za to, že o nich říká nepravdu, že jsou líní a málo pracují, tohle je velká pravda, kterou bohužel nikdo nesmí vyslovit nahlas, taková zvláštní svoboda. Oba nám nabídli, že klíďo u nich můžeme přespat kdybychom chtěli, odmítli jsme to.

Asi za hodku u nás zastavil postarší ulízaný Ind co nám nadšeně vyprávěl jak před dvěma lety projel se svým ISUZU podobnou cestu, kterou my pojedeme a srdečně nás zval k sobě domu, odmítli jsme, nějak jsme si chtěli užít sami sebe, chvilku klíďko a tak.

Odpoledne se jdeme projít do indické čtvrti, plné mešit,



indických restaurací a podobně. Ve čtvrti vládla zvláštní napjatá atmosféra, ani moc né Indů, ani moc né černochů, žádní běloši. Krámky většinou byly spíše takovými obrněnými krámkami, kde před pultem je mříž přes celou stěnu, uprostřed trochu větší okénko, kterým může zákazník protáhnout ruku s penězi a pak tou samou rukou z díry vytáhnout zakoupené zboží.



Pak si na mě zavolal z auta Ind a povídal mi, že v téhle čtvrti je opravdová sebevražda nosit takový foťák na krku a ukázal na mou zrcadlovku jednak přidělanou k pásku u kalhot a k ruce, a že jestli o ní nechci přijít tak ať raději jdu jinam a poradil v jakých ulicích se nám nic nestane a do jakých ulic rozhodně chodit nemáme, pak jen pronesl, že ty černý blbci jsou příšerný a ukradnou co se dá a jsou hrozně agresivní, že indové, číňani a ostatní menšiny jsou ok, ale oni že jde leckdy o život. Na to aby mě přesvědčil si ještě zavolal známého z krámku a spolujezdce. Takže jsme zmenšili o něco okruh touto čtvrtí, byli ve střehu a trochu více napjatí a nervozní než předtím, ale je pravda že snad oči všech protijdoucích mladíků sklouzlo k mému foťáku, někteří změnili směr, my ale známou růžovopanterskou taktikou prokličkovali bez ztráty kytičky k Jahůdce, hned vedle zaparkované Jahůdky byla příjemná bufetová restarace s indickými specialitami, tak jsme něco okusili.

Odpověď jsme zprovozňovali Terčin MP3 přehrávač ve spojení s naším nehrajícím rádiem a poprvé od našeho odjezdu se z reproduktorů linula hudba, tedy Xavier, trochu melancholie a snění.

Přejezd k obchodnímu komplexu, vedle kterého je OC Letňany středisková maloprodejna. Domluvili si v jedné z patnácti elektroprodejen, že zítra ráno se podívají na náš noťas, co by se dalo dělat, bez toho aniž by se smazala všechna data.

Moudro z knih: Nedívej se na nikoho a na nic jako na nepřítele. Dívej se na ně jako na příležitost.

4.5. pondělí

Raní vstávačka nedaleko obchodního centra a řešení všeho kolem zhrouceného Wind XP. V opravě mi vlastně řekli, že jediné co mohou je přeinstalování Win a smazání veškerých dat na PC. Volal jsme do ČR nej specialistovi na kompy co asi znám, nebyl v ČR, ale v Barceloně, prý je na výletě, protože už nějaký pátek žije ve Francii. To sou věci povídám Radkovi a on na to, že sem vůl, že pořád mám v PC produkt od Microsoftu a že se nedalo nic jiného čekat a po tel. mi moc neporadí co s tou sračkou, může provést, než to že nainstalovat jiný operační systém.

Dál praní se se vzpurným PC a zamyšlení nad tím jaká naše část si přeje zrovna tohle to co se děje, že se to děje. Unavení, naštvaní, usínáme před mekhovňajs.

Moudro z knih: Tím čemu říkáte zlo i tím čemu říkáte dobro definujete sami sebe.

5.5. úterý

Před mekhovňajs sme se i vzbudili a sledovali kolonu hamburguchtivců co chtěli posnídat. Celé dopoledne sem pak na svůj externí disk kopíroval data z PC, do kterého jsme se nějak dostal a vypaloval sem si vše i na DVD, záloh nikdy není dost. Terka se zatím věnovala tvorbě a po obrazu nakresleném pro Vica se vrhla do mnohem složitějšího.



Pak jsme nechali přeinstalovat počítač, při tříhodinovém čekání objevili malý krámeček s nerosty a pár jich zakoupili (doporučujem azurit, nebo úžasný sedenit, který opravdu s vaším tělem udělá divy).

PC mám v ruce i s nějakým programkem na vypalování a psaní dokumentů, unavení, ale díky kamenům nabytí a již v lepší náladě odjíždíme opět do modré laguny zaplavené indickou většinou. Udělali jsme si nudle na kari s vajíčkem. Mezi tím než se to dodělalo si přijel popovídat opravdu uřechtaný a milý policajt (černoch) s dírkou na tričku a zlatým zubem, což tu má dost lidí a spíš to je důkaz jakési majetnosti, řekl bych. Policajt celou dobu velký obdiv a uznání nad naší cestou, odvahou a tím co máme ještě před sebou. Ještě po večeři přišel hlouček asi dvaceti středoškoláků jestli se mohou vyfotit u Jahůdky, my jasně že jo, pak si postupně jedna po druhé, jeden po druhém, lezli na přední kapotu Jahůdky, každý si tam hodil svou svůdnou sexy pózu a ostatní ho fotili foťákama, mobilama, vcelku zábava to sledovat, nápad vybírat za to drobné přišel pozdě :o)

Další plán byl dorazit k Vicovi a před odjezdem z Durbanu se s ním rozloučit, předat mu obraz, který jsme pro něj vytvořili, nabudit ho radostí a láskou a odfrčet.

Vic měl opět otevřené vchodové dveře do bytu, vstoupili jsme. Byl opravdu opravdu překvapen, myslel, že už jsme odjeli z města a že jsme se s ním nerozloučili, nešlo si nevšimnout slz v očích. Udělalo nám to radost, že má takovou radost, že jsme dorazili. Když mu pak dala Terka dárek, bylo na něm opravdu vidět, jak je v sedmém nebi, co může být příjemnější než někoho udělat opravdu šťastným?

Povídání si do noci, přespali jsme opět u Vica v jedné z ložnic pro hosty. Terčina sexuální aktivita opět narostla nestísňným prostorem a moc jsme se nevyspali.

Moudra z knih: Vaše soustředěnost na druhého-Vaše posedlost druhým- je příčinou neúspěchu ve vašich vztazích.

6.5. středa

Ranní čaj, pozorování oceánu z lavičky na terase u našeho hostitele. Nádherná idilka, rudá obloha, v dále přijíždějí do přístavu po okraj naložené obrovské lodě, prázdné pak odjíždějí.

Loučení bylo smutné, jako je každé loučení a i když jsme se znali pár hodin, neobešlo se bez slz, protože jsme všichni cítili cosi silného co nás spojuje. Tak snad Vica budeme moc naoplátku pohostit v ČR, uvidíme. Opouštíme Durban a pokračujeme dál na jih po pobřeží.

Asi dvacet kilometrů od Durbanu si ostrý Terčin zrak všiml cedule prádelna. Tak jsme zvědavé bělošce s červeným nosem přinesli asi deset kilo smradlavého, špinavého prádla, ta nám ho s dalšími otázkami a malým dárkem a přáním bezproblémové cesty vrátila za dvě hodiny vyprané, usušené a vyžehlené.

Stále na jih, kolem pobřeží letoviska, resorty, letní domy, domky, rekreační či letní byty. K večeru jsme se ubytovali v Spot backpeckeru před městem Port Shepston. Ubytování tam byly i dva lidičky z Manchesteru co sem přijeli po západním africkém pobřeží na motorkách, část sice jeli trajektem, ale zase tomu staršímu bylo k šedesátce a ten druhý, byla ta, byla to jeho tak padesátiletá hubená malá manželka. Afriku už jeli několikrát, takže jsme se dověděli hodně nových mouder. Jako např.: západní Afrika je tou pravou AFRIKOU. Rozhodně jedte tam kam všichni říkají nejezděte tam atd.

Večerní pokec a doladování PC, jo a koukání na telku, zrovna běželo semifinále, myslím pohár mistrů a v třetí minutě po devadesáti minutách Petru Čechovi tam šoupli jednoho fíka a tím jeho tým odsunul z postupu do finále, no drama :o)

Moudro z knih: Vaše názory Vám brání prožívat radost a Vaše očekávání Vás činí nešťastnými.

7.5. čtvrtek

Ráno procházka po né příliš čisté a né příliš romantické pláži. Po snídani jsme do foroty k obědu navařili hrnec brambor a v pozdním odpoledni se líně vydali směr East London stále podél pobřeží.

Krajina mírně vlnitá, přímořská silnice R 102 často stržená a plná objížděk, ale i přesto pěkná vyhlídková silnice s celou řadou vyhlídek, kde se s pozaplotu můžete podívat do údolí, nebo si zajet na parkoviště a projít se po široké pláži, kde si musíte odmyslet rekreační sídla chcete-li se cítit opuštěně.

Zastávka na místě, kde měla zastávku dle průvodce parní mašina, tu tam už asi dlouho nikdo neviděl a na parkovišti před atrakcí, která skončila svou kariéru před několika lety nás oslovil postarší pár (denně se s námi dá do řeči mnoho lidí, nezmiňuji se pochopitelně o všech, vypíchnu vždy jen zajímavá setkání). Pán se rozpovídal, že taky rád cestuje a kde všude byl a že má v Mozambiku farmu a že teď nedaleko koupil ubytovací komplex a tak. Takovej veselej menší chlapík od rány. Na jeho otázku jak se nám líbí v JAR sem odpověděl upřímně, že je to pěkná země, ale že je dost cítit na každém kroku velké napětí, velká agrese, velký rasismus, velký problém mezi bílými a černými. Vrásčitý padesátník zrudnul a úplně se nafoukl jako ta rybka v moři s ostny a vyhrk. A víš proč? Víš proč? Všude kam se podívaš je vidíš s nataženou dlaní jak čekají na to jak jí někdo něco dá, ale doposud nepochopili, že musí makat aby něco měli, že nic není zadarmo. Pak se sklidnil, nabídl nám, že u něho můžem v přespát, my slušně odmítli a frčeli dál.

Krajina zelenější a rozkvetlejší plná divokých banánovníků a jiných tropických rostlin a keřů. Je vcelku chladno, sem tam popoprchne, na slunci příjemně. Na silnici jsme svědky opět tragické nehody, jak malý nákladák srazil člověka, ten je na místě mrtvý. V JARu je největší nehodovost na světě a největší počet mrtvých na silnici.

Po setmění tankujeme na Shellce, chci platit kartou, černoch u přepážky se na mě koukne, pak se koukne na kartu a říká že tahle karta je špatná, že nejde a dál počítal nějaký papíry. Tak sem ho ujistil, že na jiných čerpačkách fungovala a ať jí zkusí. Dělal jako, že tam nestojím, chodili další lidi platit, on si od nich bral kartu, peníze atd. Kdyby jsme se předem nerozhodli se na téhle pumpě se chceme vyspat, asi sednu do auta a snad odjedu. Stoupl sem si tak, že se kolem mě nikdo neprotáhl a když přišel další tmavý zákazník a on se ho hned ptal co bude platit, tak sem musel trochu zvýšit hlas a upozornit ho, že tu už nějakou dobu stojím a že bych rád zaplatil, on že tuhle kartu neakceptují, já ho prosil ať jí zkusí, pořád jak zaseklá deska. Když se natahoval pro peníze co mu podával muž zamnou, stoupl sem si tak aby je nemohl vzít, pak se mi snad poprvé koukl do očí, vytrhl mě kartu z ruky, strčil jí do terminálu, karta pochopitelně fungovala. Začal křičet, že je určitě falešná atd, musel sem mu ukázat pas a opsal si mé iniciály, opsal si i spztku auta, pak něco vykřikoval místní mě nesrozumitelnou chrochtičinou, já poděkoval, vzal si účet a po patnácti minutách se vracel do auta. Zaparkovali jsme a šli spát. Tedy ještě se musím podělit o úchvatné meditační a energické zážitky, které jsme v ten večer poprvé prožili s našimi novými kameny se Sedenitem, který vás totálně vystřelí do výšin a stačí opravdu málo aby vás propojil s vaším vyšším já, či s vaším duchovním průvodcem a nebo aby vás přivedl do klidného stavu či vaší auru doslova očistil od nečistot a parazitů.

Moudro z knih: Život je výsledkem Vašicj myšlenek. Váš život vychází z Vašich úmyslů.

8.5. pátek

Noc chladná, Terka se klepala ve spacáku a mě vyjímecně nestačila jen deka. Na silnici dnes opět všichni abnormálně blázní, je pátek a všichni někam spěchají. Celkově mě tahle země připadá daleko daleko více uspěchanější a stresovější než Evropa či ČR. Ranní davy školáků co stopují aby se dostali do školy.

Terka mi nabízí, že za každých ujetých sto kilometrů mě bude sedm minut masírovat, aby mé tělo tak netrpělo a řádně si odpočinulo, dobrý nápad! (vydrželo to bohužel jen týden, denně to byla skoro půl hodina a prý je to hrozně vysilující půl hodiny masírovat tak stuhlé tělo a krk jaký mám z toho řízení)

Projíždíme nejchudčí částí JAR, naštěstí se to neprojevuje na kvalitě vozovky, ta je stále dobrá. Domky jsou stále zděné se střechou z vlnitého plechu a každý je natřený jinou a výraznou barvou, kolem každého malá zahrádka, z dálky je to jako model malého městečka na kopci.



Dopoledne jsme dorazili do East Londonu. Chudší né příliš velké město s několika starými budovami, s motorkářským kostelem,



se sochou umučeného Bika, kterého umučil režim apartheidu (nedávný bílý režim, který byl totálně rasistický, Biko byla přezdívka pod kterou uveřejňoval v novinách články, sochu odhalil sám N.Mandela)



vedle umučeného byla i bysta dalšího velikána, ale bisté někdo ukrad hlavu, není divu, jsme ve státě kde je největší kriminalita v africe, krade se tu víc než u nás a to je co říct :o).



Městečko je plné chudých lidí, krámky jsou napůl prázdné, všechny zamřížované, mříže u vchodových dveří prodavač vždy zamkne, když do krámu vkročí podezřelá osoba, aby nemohla utéci se zbožím bez placení, při jeho odchodu podezřelého prohlédá a pak teprv odemká.



Domy tak trochu omšelé. Kupujeme si na ulici od proplešatílého bělocha nějaké zákusky, které prý doma sám ráno upekl, byly levné a určitě nejlepší co sem v jihoafrické jedl, zákusky tu opravdu neumí. Před odjezdem z města objevujeme trochu ošuntělou, vlastně né trochu ale pořádně ošuntělou libanonskou restauraci. Neodehnala nás ani ošuntělost, ani nečistota, ani svérázný a hrdý libanonský majitel. Na stěnách miniaturního lokálu několik obrázků Mecci, nějaké arabské nápisy a v televizi zavěšené v rohu u stropu prozpěvoval nějaký zřejmě populární arabský kytarista. Majitel byl opravdovou osobností jakou všichni z dálného východu jsou, byl milý a přátelský a udělal nám nejlepší jídlo, které jsme měli od odjezdu z etiopie. Zelenina s arabským chlebem a kari, nicméně to jídlo bylo dělano s takovou radostí a láskou, že plně zářilo a naše tělesné schránky se po nich cítily opravdu lehce a nabitě.

Pokračování stále dál podél pobřeží, mezi oceánem a silnicí obrovské duny, proto sjíždíme ze silnice a trochu v dunách skotačíme, fotíme a tak. Další zastávkou městečko Port Alfred, bohaté město plné rekreačních chat, boháčů s uměle vytvořenými ostrůvky a z jednou z nej pláží pro surfaře. Surfaře jsme neviděli ani jednoho, jen se s námi dal do řeči postarší Ital, který mluvil z tak silným italským přízvukem že sem se až musel smát, prostě ten zvuk mě přišel hrozně legrační, né že bych se smál jemu a jeho výslovnosti, prostě sem možná nikdy nic podobného neslyšel. Ital měl angličtinu dobrou, lepší než my, pochopitelně, už v JAR žije řadu let a má tu dobrý business jak říká. Opět rozhňující otázka na téma černý a bílý, po které jsme se dověděli, že je vlastně nejvíce naštvanej kvuli tomu že černí dostávají daleko větší příspěvky na cokoli, že nemusí pracovat a dostávají takové podpory, že vlastně ani nechťejí, že dostávají domy, vybavení domů, že jim vlastně nic nechybí, ale že chtějí víc, pak zaklel odhodil vajgla a rozčileně bez rozloučení odešel. Pak mu to asi došlo, počkal na nás ve svém zaparkovaném sportáku co byl jen o málo vyšší než naše pneumatika, ale měl stejnou barvu jako jahůdka a vedle ní se opravdu vyjímal. Popřál nám bezproblémovou cestu, zaculil se a odfrčel.

Konec dne opět na čerpačce, věča, zasloužený odpočinek po dnešních 477km a zasloužená masáž.

Moudro z knih: V žádném vztahu nedělejte nikdy nic z povinnosti. Cokoliv děláte, děláte proto, že Vám váš vztah umožňuje být tím čím opavdu jste.

9.5. sobota

Poklidné vstávání, ranní dopisování deníků a plánování dne. Vracíme se do nedaleké soukromé rezervace, kde spatření lva samce je stoprocentní. U recepcy nás vítá vedle asi deseti Landroverů Defenderů hubený vráscitý majitel, který asi včera měl těžký alkoholový dýchánek, hned nám okukuje auto. Na recepci se dovídáme, že vyjížky do parku jsou bohužel až v půl třetí odpoledne každý den, což by nevadilo, větší zádrhel pro nás bylo že vstup do parku by pro nás oba vyšlo na bratru tři tisícovky, takže

jsme jeli dál tedy do Port Elizabet. Město se rozkládá na poloostrově, vlastně ho celý zabírá. Prohlídka starobylé části města, návštěva infocentra ,vedle kterého je malá pyramida jako památník.



Centrum města načančané, na starobylém náměstí hrála jakási kapela a lidi kolem zpívali podle rozdaných zpěvníků.



Okolí centra však bylo pochmurné a šedivé a za ním už bylo brutální industrialní mraveniště... továrny, přístav, výrobní haly atd. Po ně příliš záživné prohlídce nudného města a nic nám neříkajícího okolí pokračujeme dál do třetí největší surfařské meccy světa do J-bay.

Na pláži ani vlnka, udělali jsme si obídek a pak se ubytovali v Backpackeru, který se celý točil kolem surfování, všude fotky a plakáty surfařské světové špičky i s jejich podpisy, všude v interiéru surfařská prkna, některá jen tak odložená jiná byla součástí interieru. Je tu skoro plno, i když není sezóna, je sobota a faktor pařby je zpět, všichni paří popíjejí . Z Backpackeru je nádherný výhled na oceán, stojí vlastně na pláži. Večerní focení úplňku, oceánu.

Dnes poprvé: každý den nás osloví několik lidí, že jsou ve svízelné situaci a že potřebují pomoc, že se nemají jak s malým dítětem dostat domů, že nemají na autobus a drží v náručí dítě a chtějí peníze, nebo

že zrovna přišli o práci a doma mají pět dětí co mají hlad, nebo že už tři dny nejedli, nebo že nemají co na chleba, nebo že už jim je v téhle bundě zima a že potřebují na novou, každý chce peníze a těžko rozeznat kdo je potřebuje víc a kdo míň a kdo pro to aby se měl líp dělá něco víc než že oslovuje turisty aby mu něco dali no a dnes nás poprvé oslovil mladý běloch, že je z Cape Town, že ho tu před třemi dny o vše okradli, že tři dny nespál, tři dny nejedl, a že se nemá jak dostat domů a jestli by jsme mu nepřispěli na jídlo nebo na autobus. Tak jsem mu říkal, že cestujeme už nějaký pátek a nemáme peněz nazbyt, ale jestli má hlad že mu dám půlku bochníku chleba co mám v autě a že jestli chce že ho kousek můžeme hodit, že jedeme směr Cape Town, ale že mu peníze nedáme. Poděkoval, řekl ať se nezlobíme a odešel.

Moudro z knih: Všechny nemoci si vytváříte sami.

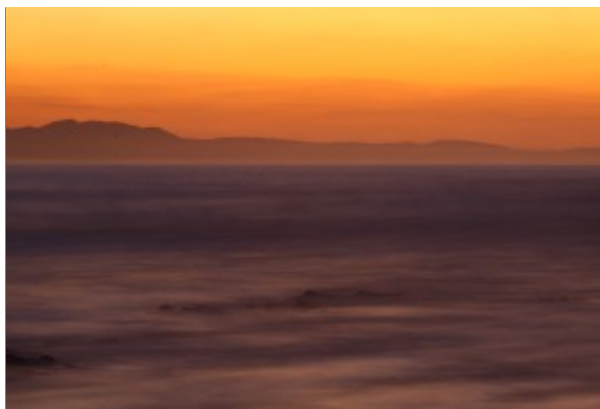
10.5. neděle

Ranní brzké vstávání focení překrásného svítání a pak celý den ťukání deníčku do PC. Barman se mi svěřuje, že za rok chce jet na Fiji a pak chce na nějaký čas do Čech, protože ty legendy co slyšel o tom co se děje v Čechách chce zažít na vlastní kůži.

Moudro z knih: Nemilujete-li sami sebe, nemůžete milovat druhé.

11.5. pondělí

Ráno opět focení,



oproti včerejšku sem ve flísofce neklepal kosu. Snídaňka, ranní sprška a prohlídka luxusního městečka J-Bay kde se vše točí jen kolem surfu a vcelku luxusního značkového zboží pro surfaře, surfařská móda atd. Poslání deníčku a odpověď na celou řadu vašich emailů a vzkazů.

Před polednem vyrážíme na proslulou Garden Road směr Cape Town. Každý kilometr Garden road se zdá být zcela normální a ničím vyjímečný, stále čekáme že něco přijde, ale ono nic nepřichází. Mírně zvlnitá kamenitá krajina, sem tam zelená, sem tam výhled na oceán, sem tam klikatá silnice, sem tam rovna jak když střelí, ne sem tam ale všude ploty, pět metrů v levo od silnice plot, v pravo pět metrů od silnice plot, není kam zahrnout, kde se projít, kde zastavit. Stále jen bláznivá předjíždějící auta, žádní cyklisté s deseti basama na nosiči, či ženy s dvaceti litrovým barelem na hlavě, či maminy s prckem na zádech nebo jiná pro afriku tak tipická věc. Po setmění přijíždíme na benzinku kde nocujeme, na místní toaletu snad chodí celé městečko, ještě než zapadnem do postýlek, přijeli si popovídat místní strážci zákona.

Moudro z knih: Jsi, co si myslíš, že jsi.

12.5. úterý

Po brzkém vstávání vyrazíme do nedalekého soukromého parku, který dle letáků a brožůr vypadá sympaticky. Volným vyhlídkovým tempem jsme dorazili do Plettenberg bay game parku. Černoška na recepci začala vydávat pískavé zvuky, když jsme jí řekli, že jsme z Čech, pištění údivu a prudké usazení do židle nastalo když jsme jí řekli že jsme sem dojeli autem po silnici.

Než jsme vjeli přímo do parku dali jsme si čajík v místní restauraci, bylo to spíš mauzoleum zvířat, stoličky byly z vycpaných sloních nohou, popelník z buvolího klopítka, všude na zemi, gazelí či zebří kůže, na zdi lví kůže, všude na stěně vycpané hlavy všeho možného a na toaletě abych se mohl vymočít sem se musel skrčit pod otevřenou zubatou papuli divočáka.

Parkem nás provedl svým vyhlídkovým speciálem Toyotou, sám pan majitel, bylo to velice zajímavé o každém zvířeti se dozvědět tolik věcí, jako co žerou, kolik toho žerou, jak rychle běhají, jak vysoko z místa vyskočí, kdy jsou v říji a za kolik peněz se dají pořídit. Asi největším zážitkem tohoto parku byly tři líné lvice



a jeden dvouletý mladý, hravý lev co si opravdu chtěl hrát. Bylo úžasné ho pozorovat, takové velké hravé kotě, chvíli ležel, byl ve střehu, pak se rozběhl, vyskočil, zase ulehl, pan majitel se svěřil, že si s ním často hraje za přítomnosti jeho kolegy co to vše točí na video a jistí ho (nepovím jak ho jistí). Asi tří hodinový pobyt v parku s dokonalým průvodcem byl opravdovým zážitkem, z jeho pomoci jsme mohli pozorovat všechna možná a v Africe už vyhynulá zvířata, nebo i zebry jak začínají vyrábět zebříče (foto je z předešlého).



Po tomto zvířecím odpoledni jsme se vydali do „uměleckého“ městečka uvolněných mravů, do Knysny. Mnoho kaváren, malých obchůdků se suvenýry. Procházeli jsme se městečkem, když jsme si všimli na jedné z kaváren plakátu s pozvánkou na večerní koncert českého pianisty Vondráčka.



Po krátké procházce městem se vracíme k autu. Nastupuju do auta a za mnou stojí mladý černoch s reflexní vestou na sobě, který jako na ostatních místech jako v ostatních městech v JAR má za úkol hlídat několik aut v rajonu, kde právě sedí, velká kriminalita přinutila stát aby pořídil tyto parkovišťové hlídače, jim se nic neplatí, placení je vlastně dobrovolné. Jen zřídka jsem někomu zaplatil za to co je jeho náplní práce. Ale tenhle mě byl nějak sympatickejší, nebo sem prostě cejtil že mu něco mám dát. A taky že jo. Sáhł sem do auta pro drobáky a nasipal mu plnou hrst drobáků, bylo jich hodně i když hodnota byla asi tak desetikačka. Sedl sem do auta a tak nějak omluvně sem Terce vysvětloval že sem ty drobné onomu hlídači měl dát, že sem to tak cítil, že to tak má být a mělo. Koukali jsme na hlídače jak kouká do hrstě s drobnýma, chvílku se v nich vrtá a pak je všechny hodí na zem. Ty se rozletěli na všechny strany chodníku- Chvílku jsme na něj koukali s otevřenou pusou a pomalu odjížděli. Tímto jsme z milodarů byli do sitosti poučení. Asi za pět minut u supermarketu po mě chtěl postarší běloch s lesklýma očima a červeným nosem peníze, že nemá na chleba, tak sem mu chtěl říct kde je místečko s rozkutálenejma mincema na tři chleby, ale raději sem se na to vyprd a prostě mu řekl že nic nedostane.

Dál pokračujeme po zatím nudné Garden Road a čekáme co přijde. Lehká večere a příjemné hodinové povídání s Radkem co momentálně žije ve Francii (to je ten slavný bubeník). Za tmy parkujeme jak jinak než na čerpačce.

Povšimnutí: všichni ignorují jakékoli předpisy, zákazy, atd. Ať na silnici, tak všude jinde

Moudro z knih. Nejste na této planetě proto abyste tělem vytvořili cokoli. Jste tu, proto abyste něco vytvořili svou duší.

13.5. středa

Pokračování po Garden Road, kopečky, farmy, ploty, letní sídla, ploty, pastviny, ploty, nic mimořádného. Ranní procházka po pláži s několika kilometrovou řadou letních rekreačních domků podél celé pláže, vedle nás zaparkovala pod cedulá zákaz venčení psů na pláži, postarší běloška svého Range rouvera z kterého vyskákalo několik psů a šla na pláž. My se chvíli procházeli po pláži, kličkovali mezi psými výkaly, Terka sem tam sebrala mušličku, sem tam rychle odhodila suché lejno, o kterém si myslela že jde pěkný kulatý kámen.

Opravení klaksonu! Dál pokračování do Mušličkové zátoky, v které poprvé vstoupila na africkou půdu bílá noha evropana a to v roce 1488. Repliku lodi jsme navštívili v muzeu, replika sem statečně doplula 1988 z místa odkud odplouvala před pětistý lety i portugalský originál s dvaceti mořeplavci.



V muzeum najdete i vydařenou expozici mušlí lastur a všelijakých potvůrek v akvariích.



V muzeum jsme se dočetli jak pár minut po vkročení na africkou půdu došlo k roztržce mezi domorodci a bělochy a následně jeden námořník zastřelil domorodce, a který byl první obětí krvavé kolonizace afriky,

odhaduje se že evropští kolonisté od té doby do konce dvacátého století vyvraždili v africe přes osm milionů lidí! Osm milionů! Začínám si uvědomovat co vlastně je kolonizace a kolonizování a začínám si hledat v hlavě svůj vlastní název pro tuto činnost. Nejhorší, či nejsmutnější na tom všem je, že takovéhle věci pokračují dál, za sledování veřejnosti, médií a vlastně celého světa....

Dál pokračujeme po Gardence, u pláže pozorujeme skotačivé lachtany a skotačivé surfaře, k večeru parkujeme jak jinak než na čerpače.

Postřeh, dotaz: nevíte někdo, jak se správně člověk může umýt v těchto umyvadlech v anglickém stylu? Na každém záchodě, v každé umývárně, v každé ubytovně, prostě všude na umyvadle jsou dva kohoutky, v každém rohu umyvadla jeden, z jednoho teče vařící, že tam člověk neudrží ruce, z druhého ledová, že tam neudrží ruce, doposud sem nepřišel na to jakou metodou si mohu umýt ruce či obličej vlažnou vodou. A když jsem u toho vybavení, snad všude v Africe když sem se nad umyvadlem koukl do zrcadla sem si viděl na břicho v lepším případě na prsa, nejsem nijak výrazně velký, naštěstí nemám co česat a holím se raději u auta, protože u umyvadla v podřepu by to pro mě nebylo příliš komfortním, při mém štěstí bych do nohy v podřepu chytil křeč a rozbyl bych si hlavu o umyvadlo a padající na zem bych zavadil o kohoutek z vařící vody, který by mě opařil.

Moudro z knih: Vaše tělo je pouhým nástrojem Vaší duše.

14.5. čtvrtek

Vstávání do chladna a mlhy. Cestou mezi ploty bez většího zdržování jedeme do Cape Agulhas tedy na nejjižnější cíp afrického kontinentu kde se stýkají dva oceány.



Na toto magické, trochu strašidelné a kultovní místo dorážíme přesně za pět měsíců od našeho startu. Dle legendy kdo se vyčůrá do místa, kde se slévají oceány vrátí se bez problémů zpět domů, močím o sto šest, je vítr, jsou velké vlny, i Terka chce mít šťastný návrat a proto odhaluje své přirození a přirozeně pokropila oba oceány, z mého pohledu to vypadalo že chvilku kropí Terka na oceány, ale pak se nějak domluvili a pokropili oba dva její venušín pahorek.

Pak jsme jen tak seděli, Terka s mokrým sedacím ústrojím zepředu, já s mokrejma nohama a přemítali o naší cestě, o tom co bude dál, zda opravdu domů pojedeme přes Indii co nám bylo doporučeno a proklíčujem asii, nebo se vrhnem na nebezpečnější západní africké pobřeží....

Po akademickém dopoledni jsme se ubytovali v čistounkém místním bekáči. Milý majitel pobíhal po střeše terasy a zpevňoval jí, prý zítra přijde silný vítr co v nárazech bude mít až 120km za hodinu.

Relax, věča, před soumrakem se jedeme podívat za nejjižnější mis k zbytku vraku čínské lodi, tento jeden z nejnebezpečnějších misů afriky už byl osudný 297 lodím. Noční focení vraku, majáku.



Pak zpátky a spát.

Dnešní výroční den trochu zakalila zpráva, že díky rakovině štítné žlázy odešel p. Hrbek (naš známý)

Večer jsme na jeho počest drželi minutu ticha a rozloučili se s ním.

Moudro z knih: Neexistuje žádná nesprávná cesta- neboť se nemůžete nedostat tam kam jdete. Je to jen otázka rychlosti.

15.5. pátek

Městečko je z 95% obydlené bělochama, žádné ostnaté vysoké ploty, kolem většiny domků plot, který by přeskočil slučně rozjetý vozíčkář, většina domů nemá ani vstupní branku uprostřed plotu. Majitel Bekáče se nám chlubí, že nechává odemčené auto s otevřeným okýnkem před domem řadu let a nikdy se nic nestalo, že často nechá přes noc v autě i klíče. No jak je vidět jinej kraj, jinej mrav.

Poklidné líné vstávání, Terka si vybojovala k snídani palačinky a řeknu vám z místní mouky to byl fakt problém, po několika pokusech sem chtěl rychlým švihem přemístit pánvičku zavřeným oknem na druhý konec zahrady, pak se to nějak zvtlo a něco se povedlo.

Celé dopoledne bylo věnováno spojování rozpojených věcí a připojování k odpadlým věcím a celkové údržbě či výměně potřebných věcí, vše se prolínalo s pravidelným důkladným úklidem. Odpoledne a večer přepisování deníčku do PC. Stodvaceti kilometrový vítr se naštěstí nedostavil, vítr fičel ale střechy to nervalo.

Nejde se nepodělit o vynikající námi objevený recept na večeri co od nás získal devět a půl praček z deseti. Osmahnu jednu větší cibuli, na původu nezáleží i když nej je z Lesota, přidám 435gramů bílého zelí nakrájeného na čtverečky 13 x 18 milimetrů plus mínus milimetr, smažím do změknutí zelí (zprůhlednění) následně přidám na kolečka nakrájený banán, pak mezi dva prsty chilli, červenou papriku, dva stroušky rozetřeného česneku, sůl, anýz, sojovku, mícháme smažíme, nakonec přidáme jedno rozmíchané vejíčko, pak trochu podlejeme vývarem, či vodou. Doporučujeme podávat s červenou rýží.

Moudro z knih: Příčinou lidského utrpení jsou lidské názory, které brání prožívat radosti a očekávání , která nás činí nešťastným.

16.5. sobota

Ráno nás vzbudilo neutuchající padání vody, pro které by byla urážka mluvit o přivalovém dešti. Ani nevyhlídáme z auta a plánujeme co dál, sice měla Terka naplánovat co dál večer, ale nějak se zakoukala na telku a bylo z toho prd.

Stále prší, i když míň, je zima, fouká vítr. Snídaně, sprcha, placení a vyrážíme. Ještě před tím pokec s 23letým frantíkem co podniká ve sportovní turistice a před vypuknutím MS ve fotbale obhlíží terén. Apropos, lísky se tu dají koupit za hubičku, letáky říkali už od 150Kč.

Další naše stopy vedou do vesničky, která byla založena jako druhá na území Jihoafrické republiky a kterou založili čeští, pardon moravští misionáři. Při výjezdu z bekáče malý problém s nastartováním Jahůdky, baterka je ve špatné kondici, asi někde zkratík. K vesničce vede rozbahněná, mokrá silnice. Cestou zastavuji, vypínám neuváženě motor a opětovně nemohu nastartovat. Naštěstí zastavuje první auto co projíždí, fouká vítr, prší a my se pokoušíme nastartovat přes kabely. Marně, pickup má velmi slabou baterku. Postarší milý a sympatický mulat slibuje, že dojede pro pomoc, pro silnější auto. Čekáme, pak se v autě začnu šťourat a zjistím že jedna z našich dvou baterek nebyla ukostřena, kostřím jí a v klidu startuju. Takže jednu baterku máme nabitou, druhou vycuclou. S nastartovaným autem čekáme na milého pána přes půl hodiny, nedoráží a tak my vyrážíme.

Vesnička opravdu vypadá jak malebná z Beskyd vystřižená,



řada česky vypadajících domků, česky či moravsky vypadající kostelíček, ještě nějaký chalán se slívkou a bylo by to dokonalé beskydsko. Odsud jsme pokračovali dál na Danger point, další nebezpečný výčnělek v oceánu kolem kterého ztroskotávají lodě. Pozorujeme rozbouřené vlny, při tom poprvé v životě jíme roibosový jogurt s medem, popijíme, přírodní, domácí zázvorové kvašené nealkoholické pivo (možná mělo půl procenta alkoholu, protože se nám dost motala hlava :o)) a hlavně poprvé za pět měsíců naší cesty se rozezněla v našich reproduktorech muzika, v místním supráči jsme koupili ve výprodeji kazetu s nějakým saxofonovým mágem, nic jiného neměli, tak jsme se zaposlouchali a baštili.

Po sváče jsme se vydali do nedalekého města Hermanus, proslaveného především jako místem, z kterého lze nejlépe pozorovat velryby. Bohužel nebyla ta správná sezóna na pozorování velryb. Tak jsme jen tak čučeli.

K večeru jsme se přesunuli do několika desítek kilometrů vzdálené Betis bay kde se údajně dali pozorovat tučňáci. Na pláž přijíždíme po setmění a tučňáků tu je opravdu požehnaně, je tma a jsou nevyfotitelní, netrpělivě jdeme spát za neutuchajícího víchru a těšíme se na zítřejší ranní pozorování. Parkujeme na parkovišti u tučňáků.

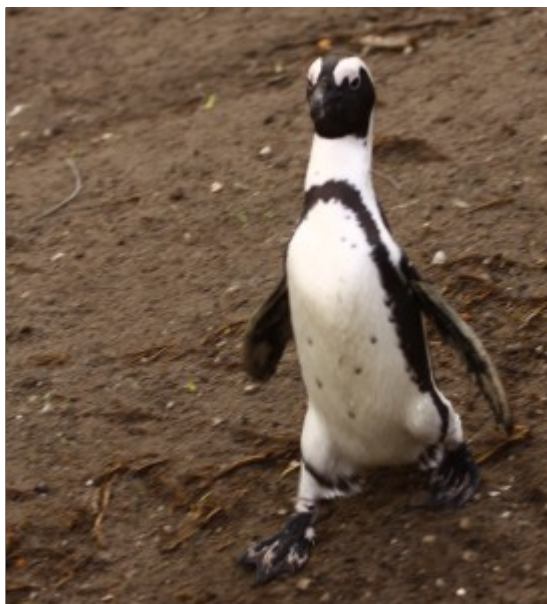
Moudro z knih: Jste tím, čím jste , jedině ve vztahu k něčemu jinému.

17.5. neděle

Neděle by měla být relaxačním dnem. Ráno několik hodin pozorujeme ty legrační a zajímavé ptáky, pozorujeme jak zkouší tučníci létat,



jak umí běhat,



jak zastrašují nepřítele,



jak jen tak mezi sebou klábosí a dělají spoustu jiného nám nevysvětlitelného.

Vymrzlí a přetučňákovatý se přesouváme do městečka Caledon kde se až do večera oddáváme třem saunám, přírodním venkovním horkým pramenům, jezírkům atd. Sice je venku lehce nad desítkou a celý areál je pod širým nebem, ale to neva protože ty nejteplejší jezírka mají čtyřicet jedna stupňů.

Unavení, vysaunění, vyvýřený odjíždíme směr Cape Town, cestou fotíme létající talíř na obloze. Usínáme poměrně brzy, 50km před Capáčem tradičně na čerpače.

Moudro z knih: Smyslem milostného vztahu není mít druhého člověka, který naplní Váš život, smyslem je mít člověka, s nimž můžete sdílet svůj plný život.

18.5. pondělí

Příjezd do Cape Town byl trochu pět kilometrový pás kolem silnice bylo jen černošské předměstí, takzvaný town ship, domky stlučené z prken, lepší z vlnitého plechu, namáčkнутá jedna na druhou, všechny ale zavedenou elektriku, často vedle domku zaparkované průměrné či slušné auto. Ty lepší town shipy byly vyzděné malé domečky o velikosti tak 3x3 metry, jeden vedle druhého z třímetrovou zahrádkou kolem domku akorát na auto. Každé město má podobné předměstí, větší či menší, ale takhle obrovské jsme ještě neviděli.

Stále zima, vítr, mlha, na ulicích čisto, i když mnoho černochoů odhazujících odpadky přímo na chodník a mnoho zase těch co to sbírají. Bez většího zaváhání naše kroky vedou na Botswanskou ambasádu, ambasáda na dané adrese nebyla a tak jsme si užívali zadarmo Petřínského bludiště mezi mrakodrapy. Vízum vyřizujeme nezdravě dlouho, tedy čtyři hodiny je více než obvykle. Konzul, který vyřizuje vízum je hodně, opravdu hodně zvědavý (kolik už nás stála cesta, kde bereme peníze, kolik bude ještě stát, kde berem peníze když neděláme), ale byl přátelský a milý, nakonec i přimhouřil očko s jednou naší chmůrou a dostali jsme od něj opravdu haldu časopisů, letáků a propagačních foto knich o Botswaně.

Od konzula se dovídáme, že jdou vyřídit víza do Namibie i v Cape Town. Vyřizujeme je rychle a bez zdržení. Těžký úkol bylo najít ubytování s možností kempování, na doporučení se ubytováváme v druhém námi navštíveném místě. Deco lodge byla zařízena rukou umělce, který se vyřadil v artdecoovém stylu, pohovka se zebřím vzorem mizící ve stěně rovněž vymalované na zebří způsob, bílý kulečníkový stůl s fialovým plátnem, obrazy na stěnách..... čisté a útulné místo kde omšelost patří k místní image. Majitel

svým vzezřením a vystupováním opravdový umělec, který člověku vysvětluje, že tady všude kolem nás lítají vlny po kterých se dá připojit na internet, měl na mysli pochopitelně WiFi připojení. Po těchto vlnách v prostoru jsme zjišťovali kde do jakých zemí dostat víza jak a kde nejlépe zakoupit a zajistit převoz nás a Jahůdky na pokračování našeho výletu, který rozhodně není ani v polovině.

Moudro z knih: Láska je energie , která rozšiřuje, otvírá, odhaluje, sdílí a lečí.

19.5. úterý

Ráno přemlouvám Terku k tomu abychom vystoupali na Stolovou horu, přemlouvání podporuji dobrou snídaní. Prý je „povinnost“ na tuto horu vystoupat, to by nás rozhodně k výstupu nepřimělo, spíš to bylo tím že nebe bylo bez mráčku a malý výstup by našim líným tělesným schránkám rozhodně prospěl. Trochu nás odrazovalo to, že Stolová hora je nejnavštěvovanější horou na světě.

Pochopitelně jsme se vydali na horu pěšky, začátek treku byl asi kilometr od místa začátku lanovky, startovali jsme z třista metrů nad mořem a měli jsme jen stoupat a stoupat do tisíce padesáti osmy metrů nad mořem. Po prvních padesáti metrech výstupu začala Terka nadávat, do čeho se to nechala ukecat a že nesnáší túry do kopce, nesnáší. Při zdolání čtyřista metrů nad mořem se Terka zoufale a možná i našťavaně a bezbraně rozbřečela, nemohla.



Já taky ne. Oba jsme stoupali, Terky pláč odcházel po překročení poloviny, bral jsem to jako podmět k zajímavé esoterické diskuzy, ale neměl sem na diskuzy dostatečné množství kyslíku. Poslední půl hodinu z dvouhodinového výstupu jsem už Terce jen koukal na záda, skoro na vrchol vyběhla.



Na vrcholu nás čekaly opravdu nádherné vyhlídky, opravdové davy turistů co se sem nechaly vyvést lanovkou a restaurace s jídelnou, kde jsou uvedené ceny dle velikosti talířku. Vytvořil sem na malém talířku vysoký modulček činžovního domu složeného ze všeho možného a s balancováním ho donesl k pokladní, ta se rozesmála, pochválila mé stavební a architektonické nadání. Vychutnávali jsme horkou čokoládu, dobré jídlo a z okna se kochali panoramatama. Odpočinutí a plní síly se vydali dolů. Rozhodnutí jít po svých jsme za tři minuty chůze změnili. Musíme vyzkoušet i lanovku říkám, Terka souhlasí. Lanovkou jsme dole byli za dobře dvě minutky.

Po výstupu navštívujeme krám specializovaný na auta 4x4, trochu nás mrazí jak čtyři běloši za pultem doslova a do písmene šikanují a ponižují mladého snaživého černocho co nás obsluhuje a chodí s námi po prodejně. Je nám z toho smutno, mírně rozvrkočený odcházíme. Jídlo dokupujem v supráči v podivné černošské čtvrti, kde jsme trochu středem pozornosti a možná bych mohl říct i nevitání, necítili jsme se tam příliš dobře, ale šťastně a radostně dorazili s dobrým nákupem do Deco lodge, uvařili a unavení po sportovním dnu usnuli bez zaváhání.

Moudro z knih: Přestože říkáme , že bychom rádi vyřešili všechny problémy, neodvažujeme se je vyřešit , protože pak bychom neměli co na práci.

20.5. středa

Ranní omelety o pozorování jak personál šilí protože zapomněl udělat jedné ubytované rodince snídani.

Dopoledne jsme se vydali do města, objížděli obchody s 4x4 potřebama a zdokonalovali naši výbavu a Jahůdku samotnou. Pak navštívili svářeče, obrovského černocho s obrovským břichem co nám zavařoval výfuk a říkal že do Zimbabwe by rozhodně nejel protože by tam neměl co jíst. Objíždění dalších prodejen s náhradními díly a seznámení se s mnoha sympatáky. V obchodech jsme si zamluvili co jsme potřebovali . večer dopisování deníčků.

Moudro z knih: První zákon říká, že můžete dělat, být a mít všechno, co si umíte představit. Druhý zákon vesmíru říká, že přitahujete všechno, čeho se bojíte.

21.5. čtvrtek

Opět objíždění obchodů v jednom z těch mnoha vypukli při našem příjezdu ovace. Narazili jsme na odborníky a nadšence. Hned si Jahůdku nafotili na svůj portál věnovaný tereňákům a prošťourávali celé auto a prověřovali. Pak mi doporučili několik opravdu geniálních věcí, v evropě asi nevídaných. Domluveno a hned vše objednávají a obvolávají, vše po hromadě bude v úterý.

Jeden z majitelů dvoumetrový stošedesátikilový plešatý běloh, když zjistí jak se Jahůdku jmenuje běhá kolem ní v červených botkách v červeném tričku a křičí, nééé to snad nemůže být pravda, tak nádherný a silný auto a tak zasraný jméno, to nemůže být pravda! Pro tohle auto možná jméno vlk, býk, buvol, byzon ale né zasraná Jahůdku. Takhle tam běhal asi půl hodky a ptal se nás jestli si z něj neděláme srandu.

Jedeme zpět na naší základnu do Deco loge. Relax, internet, psaní deníčku a večerní sledování nějakého DVD s Brusem, místním zaměstnancem, co studuje desing šperků, narodil se v Zimbabwe, pak ho adoptovala německá rodina, tam se odstěhoval, vyrostl a na vejšku jel studovat do JAR. Hodně citlivý a veselý mladík.



Moudro z knih: Každá lidská myšlenka a každá lidská činnost je založene buď na lásce, nebo na strachu.